

Broken Home, My Shrine

ALIX KONADU /
MOUSSEM & KVS

Grenzeloos?

Bas Blaasse

Gezien op 17 oktober 2026
KVS BOX, Brussel

Je afkomst bepaalt misschien niet alles, maar je kan ze evenmin zomaar afschudden. Kun je op meerdere plekken tegelijk thuishoren? In een gechoreografeerde jamsessie, met muziek, zang en gesproken tekst, onderzoekt Alix Konadu samen met drie andere performers de tegenstrijdige gevoelens die migratie met zich meebrengt. 'Broken Home, My Shrine' gaat over de abstracte pijn van afstand en ontheemding, maar ook over de soms evenzo abstracte verbondenheid met mensen, talen en plaatsen, en de liefde die daarbij komt kijken.

21 OKTOBER 2026

Het publiek zit in een cirkel rond de speelvloer. Vier performers, tevens muzikanten, maken zich klaar voor de voorstelling: Alix Konadu zelf, Mirko Banovic, Raphaële Green en Lois Lumonga Brochez. Er hangen mobiele, sculpturale constructies in de lucht. Ze bestaan uit een samenraapsel van spullen, sieraden, touwen en uiteenlopende alledaagse voorwerpen, versierd met draden en stoffen. Ze hebben iets organisch en geïmproviseerd en lijken tegelijk een rituele en symbolische functie te vervullen. Dat doet het woord 'shrine' in de titel toch vermoeden, als een woord dat verwijst naar een heilige ruimte of voorwerp gewijd aan de verering of herdenking van iets. De muziekinstrumenten en microfoons staan klaar. Elektrische kaarsjes branden en, zodra de lichten doven, ontstaat een intieme sfeer.

De vorm van migratie

Terwijl het nog redelijk donker is, begint een van de performers rustig en zacht te vertellen: "It's bright and dark at the same time". Ze spreekt over de zon en de maan, over dag en nacht, over de zee en het water, en over de wind die alles in beweging zet. Het is een abstract, bijna dromerig beeld, dat aangenaam is om naar te luisteren. Ondertussen strooien de andere performers een zigzaglijn van zand uit over de vloer en leggen die zorgvuldig recht, alsof ze de voorstelling

ermee inleiden of voorbereiden: een soort breuklijn die de cirkelvormige speelvloer in tweeën snijdt – of breekt.

In zekere zin gaat de tekst die we horen over dingen die tegelijk het ene en het andere zijn, maar ook over een wereld waarin alles onvast en voortdurend in beweging is: van de ene plek naar de andere, van de ene bestaansvorm naar de andere. Haar licht poëtische vertelling vloeit over in een ambient soundtrack, waaruit de stem van Lumonga Brochez langzaam naar boven komt, eerst als een echo uit de diepte, daarna steeds helderder: “I’m talking to people, people, who migrate”, galmt het door de zaal. Het zet letterlijk en figuurlijk de toon voor een sferische voorstelling waarin muziek, zang en gesproken tekst in elkaar overvloeien, en die heen en weer beweegt tussen anekdotes en abstracte poëzie, soms dicht tegen *spoken word* aan. Ook de taal beweegt: Engels voert de boventoon, maar wordt afgewisseld met passages in het Nederlands en Frans.

Wat betekent het om ergens vandaan te komen als de mensen die je met die plek verbinden er op een dag niet meer zijn?

Ondanks de abstracte en poëtische passages zitten er een aantal duidelijke verhaallijnen in die samen gaan over verschillende dimensies van migratie en de gevolgen ervan. Het meest prominent is de relatie van Konadu met haar familie: haar zusjes, die in het Verenigd Koninkrijk wonen, haar vader, die ooit vanuit Ghana naar Europa kwam, en haar grootmoeder, die nog in Ghana woont. Het bezoek dat Konadu aan haar (blinde) grootmoeder brengt vormt een rode draad in de voorstelling. Daarin komt onder meer de taalbarrière tussen beiden naar voren: ze delen een familiegeschiedenis, maar spreken niet dezelfde taal. Op een gegeven moment vraagt Konadu zich af of ze nog wel het recht heeft om naar Ghana te reizen als haar grootmoeder er niet meer is. Het is een even ontroerende als pijnlijke vraag: wat betekent het om ergens vandaan te komen als de mensen die je met die plek verbinden er op een dag niet meer zijn?

De grenzen van afkomst?

Iedere performer heeft een eigen bijdrage, een eigen stem, een eigen manier van bewegen en van aanwezig zijn, maar draagt ook een persoonlijke geschiedenis met zich mee die raakt aan de vraag waar je vandaan komt en waar je thuishoort. Soms worden die expliciet benoemd, bijvoorbeeld wanneer de Gentse Banovic tijdens een ontwapenende en grappige scène door de andere drie performers wordt ondervraagd, alsof ze opdringerige journalisten zijn, en hij vertelt over zijn Montenegrijnse familie. Konadu, zelf van Belgisch-Ghanese afkomst, brengt zo performers met uiteenlopende achtergronden samen. Wanneer Frans, Engels en Nederlands door elkaar gaan lopen, geeft dat de voorstelling bovendien een typisch Belgische dimensie.

De zigzaglijn die aan het begin van de voorstelling over de vloer werd gestrooid als een grens, laat zich gemakkelijk lezen als een generieke landsgrens. Zulke grenzen spelen in een voorstelling over migratie vanzelfsprekend een rol. Naarmate de voorstelling meer vorm krijgt, dringen zich echter ook andere betekenissen op: de grenzen die zich binnen families aftekenen, tussen talen en culturen, tussen generaties, maar ook het zigzaggende parcours dat ieder leven kan nemen, of de manier waarop uiteenlopende levens met elkaar vervlochten kunnen raken.

Ook als grenzen niet vanzelfsprekend of onveranderlijk zijn, bepalen ze wel degelijk hoe we ons tot elkaar verhouden.

‘Grenzen zijn niet echt’, klinkt het op een gegeven moment. Ook de zandlijn wordt op een gegeven moment uitgeveegd. De uitspraak klinkt echter eerder als een verlangen dan als een vaststelling, en doet net als de uitgeveegde lijn vooral denken aan de verbeelding van een ideaalbeeld van een wereld waarin de scheidslijnen die mensen van elkaar scheiden (kunnen) verdwijnen. Want ook als grenzen niet vanzelfsprekend of onveranderlijk zijn, bepalen ze wel degelijk hoe we ons tot elkaar verhouden, waar we worden buitengesloten en, belangrijker nog, waar we thuishoren.

Saamhorigheid en confrontatie

De voorstelling ademt saamhorigheid, in eerste instantie tussen de performers, in de vorm van een gechoreografeerde jamsessie. Het publiek wordt daar echter ook met enige regelmaat bij betrokken, als de performers ons bijvoorbeeld rechtstreeks aanspreken of uitnodigen om mee te zingen. Maar ook zonder die directe toenadering blijft het gevoel overeind dat we deel uitmaken van iets gezamenlijks. Toch is de voorstelling niet alleen maar zacht of liefdevol.

‘Broken Home, My Shrine’ zoekt ook voorzichtig de confrontatie. Wanneer een van de performers vertelt over de douane, rent een andere tussen het publiek door en kijkt mensen van dichtbij strak en imponerend aan. Je ziet de schrik op sommige gezichten. Het is misschien nog geen ongemakkelijke scène, maar het heft wel voor heel even de afstand tussen het verhaal op het podium en de ervaring van het publiek een klein beetje op: wat betekent het om voortdurend bekeken te worden, om je te moeten verantwoorden tegenover een blik die je bij voorbaat wantrouwt? Terwijl het ene moment gaat over de droom om te reizen, geld te verdienen en vervolgens terug naar huis te keren, maakt het andere duidelijk hoe die betrekkelijk simpele wens kan botsen op een wereld van grenzen en achterdocht.

De voorstelling laat verschillende kanten van dezelfde werkelijkheid zien, om uiteindelijk vooral met aandacht en zorg ruimte te maken voor elkaars verhaal. Ook de vorm speelt daarin een rol. De manier waarop anekdotes overgaan in poëzie krijgt iets van het tegenbeeld van de bevreedende formaliteit van douaneprocedures: woorden en handelingen die volgens vaste regels verlopen, maar voor degene die eraan onderworpen wordt reële, zelfs ingrijpende gevolgen kunnen hebben.

Tussen verschillende werelden

Dat lijkt deze voorstelling te willen vertellen: hoe graag we ook zouden willen ontsnappen aan het benauwende idee dat onze afkomst veel bepaalt, hoe graag we ook zouden willen geloven in de liberale belofte van gelijkheid, waarin het er niet toe doet waar je familie vandaan komt of hoe je geboren bent, waar je wieg stond doet er uiteraard wel degelijk toe – zowel door de blik van buitenaf als door de emotionele banden die zich diep in ons nestelen. Maar wat betekent het om ergens vandaan te komen, en wat betekent het om een plek je thuis te noemen? Kun je op twee plekken tegelijk thuishoren, of juist nergens, omdat je geschiedenis, herinneringen en familiebanden, of simpelweg je gevoel, zich niet laten onderbrengen in één samenhangend verhaal of op één plek? Ergens naartoe teruggaan, ergens weggaan of je ergens thuis voelen, is geen keuze die zich laat vergelijken met een voorkeur voor een bepaald gerecht. Toch?

‘Broken Home, My Shrine’ roept de vraag op wat ons met een plek verbindt.

Grenzen trekken willekeurige lijnen door landschappen, maar ook door levens, en laten zich toch niet zomaar uitwissen. Soms zijn ze misschien amper zichtbaar, maar daarom niet minder voelbaar. Het is langs zulke lijnen dat op de speelvlak en in de stemmen iets zichtbaar, en tot op zekere hoogte invoelbaar wordt van de pijn én de liefde die deze voorstelling voortbrengt. Migratie betekent bewegen tussen plaatsen en bestaansvormen en leven met de tegenstrijdigheid die dat met zich meebrengt: het verlangen ergens naar terug te keren en tegelijk verder te gaan, de ervaring ergens bij te horen en tegelijk wellicht het gevoel nooit helemaal thuis te kunnen komen. Hoe leef je met die verdeeldheid? Wat betekent het om je *roots* te koesteren wanneer ze je niet alleen een gevoel van eigenheid en verbondenheid geven, maar je ook confronteren met wat er niet meer is?

De vragen die ‘Broken Home, My Shrine’ oproept, raken daarmee ook aan een veel bredere ervaring, nog los van migratie: de vraag wat ons met een plek verbindt en of thuis ooit samenvalt met de plek waar we ons bevinden, maar ook de vraag hoe je een thuis kunt opbouwen in gedeelde verschillen, een gedeeld gevoel van afwezigheid of een nieuwe taal.